

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

9. Orationem, jeiunium, & eleemosynam contra morbos adhibenda[m].

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

442 Cap. XL. Vigesima prima morb. causf. varia opera pietatis.
 vel spina in faucibus hæsit, S. Blasius: In gangræna, siue cancro,
 S. Agatha: In calculo & renum doloribus, ac hernia, S. Drogo: In
 puerperio S. Ignatius Loyola: Deniq; in his & alijs morbis Diui,
 quos hac ipsa de causa Auxiliatores, maiores nostri nominaue-
 runt. Horum aliorumque Sanctorum auxilia tam sunt multa,
 vt non possint numerari; tam manifesta, vt nequeant negari.
 Ob quem fructum, meritò laudanda & imitanda est SS. Patrum,
 Nectarij, Ephrem, Nazianzeni, Nysseni, Ambrosij, Chrysofomi,
 Hieronymi, Augustini, aliorumque, & totius Ecclesiæ vetus con-
 suetudo, dicentium *S. Maria, ora pro nobis. S. Petre ora pro nobis;*
 ceterosque Sanctos, in quacumque necessitate, atque etiam ex-
 tra necessitatem, inuocantium. Certè è Scripturâ constat, pium
 ac vtile esse, inuocare Sanctos in hac vita existentes; quod ipse
 Paulus fecit: *Orationi instate, orantes simul & pro nobis: item, Fra-*
tres, orate pro nobis, vt sermo DEI currat, & clarificetur. Si pium
 & vtile est inuocare istos, cur non etiam illos, qui cum Christo
 regnant? Si non est injuriosum Christo & Deo, inuocare mor-
 tales, cur sit injuriosum, inuocare immortales? An plus possunt
 in terris militantes, quàm triumphantes in celo? Si inuocare,
 Sanctos in terra, non est diffidere Deo & Christo, cur est diffi-
 dere Deo & Christo, inuocare Sanctos in celo? Si veteris Testa-
 menti animæ vel in limbo, vel in inferno existentes nō sciuerunt,
 quid apud viuos ageretur, non tamen consequens est, etiam illos,
 qui iam cum Christo regnant, id ignorasse. Ac sanè tot & tam
 manifesta eorum beneficia clarè ostendunt, nec latere eos no-
 stras preces, neque preces nostras frustra ad eos fundi.

IX.

4. Itaque vel hinc constat, tria bonorum operum genera,
 in morbis vtilia esse remedia, orationem, jeiunium, & eleemo-
 synam; siue orationes ad Deum ipsum, siue ad Sanctos dirigan-
 tur. De oratione satis dictum est, cùm & inuocatio Sanctorum,
 sit oratio. Sed nominatim hoc in morbis pharmacum esse adhibi-
 tum, ostendit D. Chrysofomus, qui Monachorum suorum in-
 stituta recensens ait: *Quòd si quis infirmatus fuerit, non lamenta,*
non lachryma, sed perpetua funduntur preces. Non ibi medicorum
operatur manus, sed fides sape sola sanauit infirmum. Nempe & si
opus fuerit medicis, magna & hic ostenditur Philosophia, ingensq;
ostendi.

S. Chrysof.
 hom. 14 in
 1. Tim.

ostenditur tolerantia. Illustre eiuscemodi exemplum legimus in vita Pachomij de quodam fratre, qui patientia senis amulus & imitator erat, is, cum staret ad orationem, percussit scorpius pedem eius, & adeo virus infudit, ut usq. ad cor eius dolor excurreret. & spiritum paulo minus exhalaret. Qui licet sit affectus extremo cruciatu, non tamen se commouit a loco suo, donec finiretur oratio: pro quo statim Pachomius preces CHRISTO fudit, & pristina sanitati restituit. Itaque non solum sanctum, sed etiam expeditum infirmitatis remedium est oratio, quæ tam habetur in promptu, quam lingua. Ora tu Sanctum, non segnius orabit Sanctus DEVM. Orationi subinde iungendum est jeiunium, præsertim, quando contra cacodæmonem ferociorem res gerenda est, ut monuit ipse Dominus Apostolos, dicens: *Hoc autem genus non eijcitur, nisi per orationem & jeiunium.* Vide, ait S. Augullinus, *quanta sit jeiuniorum virtus, ut id facere jeiunia valeant, quod Apostoli nequiverunt.* & S. Athanasius: *Vides, quid faciat jeiunium? morbos sanat, distillationes exsiccat, demones fugat, à quibus multi morbi procurantur, ut in lob apparuit.* Et infra: *Quisquis ab immundo spiritu vexatur, certum habere debet, hoc pharmaco jeiunij statim spiritus malos afflictos abscedere, vim jeiunij metuentes.* Denique S. Gregorius Nazianzenus, exponens, quibus armis sancta Virgo diabolum, magicalque artes à se repulerit, *jeiunij, inquit, & humicubationis pharmacum objecit.* Notum est enim, ad jeiunium, humicubationes, flagella, & cilicia ceterasque arbitrarias corporis castigationes reuocari. Iam ad tertium bonorum operum genus quod attinet, quis dubitet, misericordes misericordiam cõsequi, & eleemosynis redimi peccata, ob quæ sæpe nobis morbi infliguntur? Disertissimis verbis testificatur Petrus Damiani, se ægrotante, fratri cuidam nomine Leoni virum splendidum in somnis apparuisse, & inter alia iussisse, ut hæc ægrotò referret: *Nullam in medicina spem ponat, centum tantummodo pauperes pascat, & protinus se conualescere de languore, quem patitur, non diffidat.* Quo factò, est sanitas consecuta. In qua historia diuites obseruare debent, non satis esse, si, ut sanentur, duo minuta dent, aut vnicum panis frustum pauperi per fenestram proijciant excipiendum. Petrus Damiani, pius alioqui vir, *centum pauperes*

Kkk 2

pascere

Heribert.
Rolvveid. l. x.
de vit. PP.
in vita S. Pa-
chomij. c. 50.

Matth. 17. 20.
S. Augullin.
serm. 65. de
temp.
S. Athanaſ.
lib. de Vir-
ginit.

S. Greg. Naz.
in orat. de
laudib. Cy-
priani.

Petr. Dam.
epist. 170. ad
Rodul.

Tob. 4. 9.

S. Chrysoft.
hom. 37. ad
pop.

Chrysoft.

Luc. 8. 43.

M. 1. 1. 1.

M. 1. 1. 2.

M. 1. 1. 3.

M. 1. 1. 4.

M. 1. 1. 5.

M. 1. 1. 6.

M. 1. 1. 7.

M. 1. 1. 8.

M. 1. 1. 9.

M. 1. 1. 10.

M. 1. 1. 11.

M. 1. 1. 12.

M. 1. 1. 13.

M. 1. 1. 14.

M. 1. 1. 15.

M. 1. 1. 16.

M. 1. 1. 17.

M. 1. 1. 18.

M. 1. 1. 19.

M. 1. 1. 20.

M. 1. 1. 21.

M. 1. 1. 22.

M. 1. 1. 23.

M. 1. 1. 24.

M. 1. 1. 25.

M. 1. 1. 26.

M. 1. 1. 27.

M. 1. 1. 28.

M. 1. 1. 29.

M. 1. 1. 30.

M. 1. 1. 31.

M. 1. 1. 32.

M. 1. 1. 33.

M. 1. 1. 34.

M. 1. 1. 35.

M. 1. 1. 36.

M. 1. 1. 37.

M. 1. 1. 38.

M. 1. 1. 39.

M. 1. 1. 40.

pascere iubetur. Et Tobias ad filium suum ait: *Quo modo potueris, ita esto misericors: si multum tibi fuerit, abundanter tribue.* D. Chrysoftomus ait: *Non dare, sed cum copia dare, eleemosyna est;* additq; ideò eos, qui dicunt: *Miserere mei DEVS, secundum magnam misericordiam tuam,* debere etiã misereri pauperum, secundum magnam eleemosynam suam. Quantum pecuniarum effunditur sæpe in medicos? quantum in pharmacopolas & medicinas? & misera illa mulier, qua in medicos erogauerat omnem substantiam suam, nec ab ullo potuit curari, ideò coacta est aliud remedium quærere. Nonnè rectè quæsiuit apud CHRISTVM? Quærite & vos, diuites, apud CHRISVVM, cui datur, quidquid pauperi datur. At quando pauperi datur tantum, quantum in medicos expenditur & medicinas? piaculum putaretur, si quis suaderet, tantumdem in egenos opulento ægrotò, quantum in medicos esse exponendum. Nimirum plus spei ponitur in arte medici, quàm in opere virtuteq; CHRISTI; & multis chariores sunt opes, quàm bona valetudo; hinc malunt diuites ægrotare, quàm aliquid de opibus perdere causã sanitatis. Qui efficaci exemplo instruendi sunt, quid eleemosyna cum ieiunio possit, quod à fidei eius temporis Scriptore, atque inde à Baronio Anno 959. his verbis narratur.

X.

Baron. Tom.

10. An. 959.

n. 3.

Per hoc tempus Arnulphus Marchio Flandria dominabatur, vir valde opulentus quouis genere diuitiarum, vti hodieq; clares in ditiore eius sobole. Is morbo grauissimo vexatus, nullam ex tantis opibus ei potuit adhibere curationem: rectè enim quadrabat versus ille:

Eger diues habet nummos, se non habet ipsum.

perpetuis enim cruciamentis conficiebat eum calculus, morbus intolerabilis, vrina meatus obstruens. Multi quidem ad eum aduolabant: medici, suam peritiam egregiè jactantes, vt scilicet à pecunioso homine nummos, & lautas epulas emungerent. Aiebant illi incisione opus esse, & sine ea nullam posse ei fieri medicinam: sed Princeps veritus, ne dum remedia vite capiat, vitam prorsus amittat, non patitur se vlla ratione incidi. Porrò medici ei animum addere volentes, illo inspectante, octodecim eodem morbo affectos inciderunt, eosq; omnes, dempto vno, qui mortuus est, breui curarunt. Sed ille vnus è vita ablatu facile confirmauit